

направили особени голѣми лампи отъ 200 свѣщи, които окачали на високи върлини да свѣтятъ на далечъ. Понеже не се знае, кога се съмва и кога мръква, хората се водили за работа и сънъ само по часовниците си. Тѣ сами си опрѣдѣляли, кога да обѣдватъ, кога да вечерятъ, кога да легатъ за спане, кога да ставатъ и кога да работятъ. За прѣкарване на зимата направили една колиба, която вжтрѣ добрѣ изтулили и топили. Тука „нощували“, а „денемъ“ приготвяли храна. За кучетата изровили въ снѣга особени избици. Прѣкарвали „мразовитѣ май“ и „ледовитѣ юни“. Най-сетнѣ настѣпала пролѣтъ — „топѣлъ и веселъ октомври“. Студѣтъ отъ 60 градуса спадналъ до 48—50 градуса подъ нулата.

Пжтниците събрали много храна за себе и кучетата. Избили много тюлени и приготвили замедено месо. 60,000 килограма месо заровили въ три ями въ ледъ при 82° студъ. Освѣнъ тюленовото месо пжтниците клали и яли кучета. Отъ 115 занесени кучета до пролѣтъта останали 52 . . . И тѣй, тия върни приятели на човѣка, които му били стражи и помагачи, служили му въ сжщото врѣме и за храна. Амундсенъ се чудѣлъ, защо европейцитѣ не ядатъ кучета, когато споредъ него месото имъ било твърдѣ вкусно.

Нашитѣ пжтници прѣкарвали безслънчевата зима доста добрѣ. Тѣ очаквали прѣзъ това врѣме бури и урагани, ала нищо подобно не се случило. Врѣмето било повечето тихо и спокойно. На 24 августъ се подало и слънцето, което хората посрѣщнали съ веселия и радостъ. Въ този день студѣтъ билъ 25° подъ нулата. Съ появата на слънцето се започва и „пролѣтъта“, разбира се, по-студена